

Tark Draan (Veilige Land), Dsôn Bhará (voormalig elfenrijk Le-sinteïl), een mijl vóór Dsôn, 5452e deel der oneindigheid (6491e zonnecyclus), vroege zomer

Precies wat ik dacht: ze hebben afgewacht omdat ze het niet wagen ons 's nachts aan te vallen.

In de bleke stralen van de opgaande zon naderde de schare jammerlijke tegenstanders, die Daitolór duidelijk op de vlakke kon zien. *Die brengen wij hoe dan ook de dood.*

Het stof stooft op van onder hun laarzen. Door het droge weer was de aarde om de krater zanderig geworden. Omdat het niet waaide, kronkelden de bruine stofwolken verraderlijk omhoog en waren ook vanuit de verte makkelijk te zien.

‘Ze komen weer vanuit het noordwesten over de vlakke. Ongeveer duizend, de helft van de barbaren als krijgers verkleed, voor de rest zijn het boeren,’ riep Daitolór vanaf zijn uitzichtpunt naar beneden, zonder verontrust of opgewonden te klinken. ‘En voor hen allemaal geldt dat ze geen greintje verstand bezitten.’

De woorden van de benàmoi werden met zacht gelach begroet.

De alf, die zijn donkere haren onder zijn helm had verborgen, sprong van een abstract kunstwerk van glimmend gelakt gebeente en roestig ijzer. Hij landde elegant voor de twintig krijgers, mannen en vrouwen, in geharde, zwartleren pantsers.

Daitolór wees naar de naderende vijanden. ‘Gebruik de gladde pijlpunten en span de pees zo ver mogelijk. Elk schot moet minstens drie van hen doorboren en van het leven beroven. Dat spaart pijlen.’

Zijn soldaten, die hun lange bogen al van de schouder hadden genomen, knikten zwijgend.

‘Zodra de hersenlozen tot op tweehonderd schreden zijn genaderd, schieten wij twee gesloten salvo's af, daarna zoekt iedereen zijn eigen doelen direct voor zich. En nu aan het werk.’

De kleine eenheid hurkte achter de talrijke kunstwerken die ooit met hun bijzondere kenmerken, kwaliteit en unieke karakter gediend hadden om indruk te maken op bezoekers.

Daitolórs drie schreden hoge uitzichtpunt rustte op een sokkel van ijzer en stelde met zijn gesneden, door zilveren draden verbonden beenderen het sterrenbeeld *Inàstes Pijl* voor, met al zijn kleine en grote sterren.

Al met al nam het kunstwerk een ruimte in beslag van vier bij vier bij vier schreden; kristallen van verschillende grootte symboliseerden de sterren en fonkelden schitterend, zowel in het licht van de zon als van de maan. Via een paar treden kon je de sokkel beklimmen en door het nagebouwde sterrenbeeld lopen.

Daitolór's lievelingswerk, dat hij tussendoor steeds weer moest bekijken, stond ongeveer tien schreden links van hem, te midden van een hele schare standbeelden van goud, titanium en gepolijst staal.

Het onderscheidde zich door eenvoud en trok juist daarom de aandacht. Het was een van beenderen vervaardigde torso van zeven schreden hoog, dat uit de aarde scheen te groeien. De botten waren kunstzinnig beschilderd en bezet met edelstenen die fonkelden en blonken.

In zijn rechterhand hield de gestalte een wapen omhoog waaraan acht klingen waren bevestigd. Het was gelagerd als een windrad, zodat het door het minste zuchtje wind werd rondgedraaid. Als de met runen versierde klingen door de wind gleden, suisd en zoemden ze zacht. Hoe sneller ze draaiden, des te betoverender werd het totale beeld van de fonkelende stenen dat daardoor ontstond. Daitolór had zich er vaak op betrappt dat hij er te lang naar keek en luisterde...

Zoals nu, bijvoorbeeld. Hij maakte zijn blik los van het kunstwerk. *Het is een schande dat die werken als dekking moeten dienen.*

De benàmoi keek hoe de krijgers van zijn eenheid hun posities innamen en maakte de gevederde pijlschachten in de koker om zijn heup los. Ieder van hen had dan wel vijftig pijlen bij zich, wat voldoende was om de vijand te vernietigen, maar je wist nooit hoelang de volgende aanval van een nieuwe lichterding dwazen op zich liet wachten. *Voor elk projectiel dat een kunstwerk treft, zal ik wraak nemen en de schutter laten lijden.*

Daitolór telde het aantal doden dat zijn naam droeg niet meer.

Toch was het niet goed gesteld met het rijk van de noordelijke alfen, hoeveel uitschot ze ook opruimden.

De machtsverhoudingen waren aan het verschuiven, maar hij twijfelde er niet aan dat ze zouden overwinnen. Het was voor de benàmoi niet meer dan een kwestie van voldoende pijlvorraden.

Twintig delen van de oneindigheid hadden de alfen over grote delen van Tark Draan geregeerd. Eerst waren er alleen de Dsôn Aklán – de drieling Sisaroth, Tirîgon en Firûsha – en de overlevenden uit de afgronden van Phondrasôn. Samen hadden ze Dsôn Bhará gesticht en hun heerschappij met elke zonsopgang verder uitgebreid.

Later was Aiphatòn verschenen, de zoon van de Onvergankelijken,

samen met een bende wilde elfen zonder fatsoen of verstand van kunst. Hij had de heerschappij over alle elfen op grond van zijn afstamming naar zich toe getrokken. De magie die hij beheerste, onderstreepte zijn aanspraak op de macht en verpulverde letterlijk elke tegenstand. In het noorden werd de haat jegens hem en zijn tweederangs gevolg verborgen achter een masker van neerbuigende vriendelijkheid.

Na lange tijd waren ze er eindelijk in geslaagd een verbond te sluiten met de onderaardsen van de stam van de Derden, wat een grote stap vooruit betekende. De volledige verovering van Tark Draan kon nu ter hand worden genomen, en vooral ook het veiligstellen van de al ingenomen gebieden.

Daitolór dacht aan de goede tijden, die eindigden toen Tungdil Goudhand op het toneel verscheen. Hij, de held uit het verleden, had de door een roes van moed overvallen volkeren aangevoerd tegen alle veroveraars met wie de Drielingen al strijd voerden: van de magiër Lot-Ionan en de draak Lohasbrand tot het monster Kordrion.

En ook tegen de elfen.

Nog even en ze zijn dicht genoeg genaderd. Helaas kon Daitolór de ogen niet sluiten voor het feit dat zijn volk nog nauwelijks strijdsters en strijders had om zich te verweren tegen de golven uitschot die hen overspoelden.

De barbaren renden regelrecht op de hoofdstad af, aangevuurd door de successen in de omgeving van Dsôn Bhará en de opzweepende woorden van elfen, onderaardsen en zelfbenoemde helden met belachelijke namen als Mallenia of Rodario.

Vanzelfsprekend verzwegen de bevelhebbers hoeveel doden er onder de aanvallers waren gevallen, om de barbaren niet te ontmoedigen.

Er was meestal niet genoeg tijd om de lijken open te breken en naar geschikte beenderen voor nieuwe kunstwerken te zoeken. De meeste kadavers werden 's nachts door aasvreter weggesleept, zodat de barbaren de ware omvang van hun verliezen niet zagen. Alleen de zoetig bijtende stank van rottend vlees die uit de aardholen in de buurt opsteeg, hing nu en dan in de lucht.

De kleine groep barbaren rukte in looppas over de vlakte op. Daitolór betwijfelde of het moed was die hen bewoog om hierheen te komen en de strijd te zoeken. Barbaren kwamen meestal uit hebzucht tot opmerkelijke daden. En het was in Tark Draan ongetwijfeld bekend hoe rijk de elfen waren. *Het fonkelen van de kunstwerken trekt ze waarschijnlijk aan.*

De zogenoemde zuidelijke alfen, over wie Aiphatòn het bevel had gevoerd, zouden allemaal, inclusief de keizer, tegen Lot-Ionan zijn gevallen. De enige zoon van de Onvergankelijken was verleden tijd, en Daitolór zou geen traan om hem laten. Dat Aiphatòn de oppermachtige magiër zelf had overwonnen en meegenomen in de dood, betwijfelde de benàmoi.

Ook de Dsôn Aklán, voor hem de ware heersers van de alfen, hadden een pijnlijk verlies geleden: Firûsha was naar men zei al langer geleden omgekomen in de strijd tegen een maga, een vrouwelijke magiër; van haar broers, de aanvoerders Tirîgon en Sisaroth, was al lang niets meer vernomen. Ongetwijfeld streden ze ergens in Tark Draan tegen het uitschot. Zolang de twee broers hen bijstonden, kon er niets rampzaligs gebeuren.

Ze hebben ons uit Phondrasôn naar een van onze grootste overwinningen geleid. Ze helpen ons ongetwijfeld ook door deze moeilijke tijd.

De vijanden maakten gebruik van de zwakte en de chaos bij de noordelijke alfen: terwijl de troepen zich snel wilden verzamelen om de hoofdstad te verdedigen, braken plotseling overal in Dsôn Bhará opstanden uit. Daardoor waren de alfen gedwongen de vonken van de opstand op allerlei plaatsen tegelijk uit te trappen en met bloed te doven.

Zoals Daitolór inmiddels had gehoord, hadden de onderaardsen van de stam van de Derden het verbond opgezegd en trokken ze samen met de rebellen op in de strijd. *We zullen ook hen neerslaan. En ze bestraffen zoals we nog nooit een volk in Tark Draan hebben gestraft.*

Het dreunen van de laarzen en het klepperen van de slecht gemaakte wapenrustingen klonk op. Het kleine, haveloze legertje had zelfs ruiters bij zich. Ongeveer honderd van hun soldaten zaten in het zadel en hielden lange speren recht naar de hemel gericht. Er wapperden bonte vaandels aan.

Geen onderaardsen? De alf keek de hele linie langs waarin ze optrokken. Bij Samusin, ik hoop dat we weer een paar van die verraders omleggen.

‘Houd je gereed!’ riep hij voordat hij weer op zijn verhoging ging staan. Tussen de elkaar kruisende en met elkaar verbonden botten van het kunstwerk zat een uitsparing waardoor hij zijn pijlen trefzeker op de vijand kon afschieten.

Daitolór wapende zijn boog met een van de zeer lange, zwarte pijlen die zich ook niet door dun metaal lieten weerhouden.

De strijdmacht begon te rennen, maar tot verbazing van de benàmoi trok geen van de aanvallers een wapen. De ruiters draafden losjes

achter de voetknechten aan en de schutters hadden hun kruis- en handbogen op de rug gehangen.

Ze weten niet dat wij hier op de loer liggen, bedacht hij, en er vormde zich een minachtende grijns om zijn mond.

De barbaren hadden waarschijnlijk zoveel haast omdat ze al dicht bij de krater dachten te zijn en snel naar Dsôn Bhará wilden doorstoten om het rijk het Zwarte Hart uit de borst te rukken en het te vernietigen.

Omdat ze geen verkenners hebben gestuurd, lopen ze blind in onze pijlenregen. Ze hebben werkelijk geen greintje verstand. En straks ook geen greintje leven meer. ‘Klaar?’ riep hij, terwijl hij de boogpees ver naar achteren trok en aanlegde op de ruitser met een pantser dat glansde in het licht van de opgaande zon. Er was geen betere manier om de aandacht van een schutter te vragen. ‘Schieten!’

Zijn vingers lieten de dunne pees los en onmiddellijk schoot hij een tweede pijl af op de ruitser naast zijn eerste doelwit.

De eenentwintig pijlen suisdën nog door de lucht toen het tweede salvo al werd afgeschoten.

Op het kletterende inslaan van de eerste projectielen en de doodskreten van de getroffenën volgde onmiddellijk de tweede golf. Meer dan honderd tegenstanders vielen midden in hun beweging op de stoffige bodem en werden deels onder de voet gelopen door wie na hen kwamen. Het leek alsof de bende eerst niet eens begreep wat er gebeurde.

Jullie dood beet Daitolór. Hij zag dat de door hem in het vizier genomen barbaar met zijn glanzende wapenrusting abrupt in het zadel verslapte en van zijn paard viel; de ruitser erachter gaf een gil en greep naar zijn borst, terwijl een derde zijn speer losliet en neerviel. De barbaar links van de laatste tuimelde achterover uit het zadel, en de ruitser achter hem greep naar zijn vizier en boog voorover.

Niet meer dan vijf? Daitolór was niet tevreden met het resultaat. *Het hadden er zes of meer moeten zijn. Sinds wanneer gebruiken ze dikker metaal? Ze zullen toch niet bijgeleerd hebben?*

Geërgerd schoot hij de ene na de andere pijl af op het armzalige leger dat was blijven staan en daardoor vijf of zes hartslagen lang een nog veel eenvoudiger doelwit vormde, totdat de slimsten onder hen hun schilden hieven.

Maar de pijlen van de alfen sloegen met het grootste gemak door de bescherming heen en drongen nog tot in een of twee lichamen daarachter door. Wie niet onmiddellijk dood neerviel, liep afschuwelijke verwondingen op.

Toen Daitolór de helft van zijn pijlen had gebruikt, stond er niets of niemand van de barbarentroep meer overeind. Zelfs de rijdieren lagen op de grond. Er waren nauwelijks meer dan veertig hartslagen verstreken.

De alfen staakten hun beschietingen.

Gewonde vijanden kropen over de lijken weg en probeerden dekking te zoeken voor de pijlen. De benàmoi zag schichtige bewegingen achter tal van paardenlijken.

Die lafaards denken dat ze daar veilig zijn.

‘We trekken op,’ beval hij. ‘Houd je bogen bij de hand, tot we dicht genoeg in de buurt zijn. Dan pak je hun speren en dood je elke barbaar waarin nog iets van leven lijkt te zitten.’

Daitolór verliet zijn uitkijkpost en liep samen met zijn twintig strijdsters en strijders naar de bloedige wirwar van barbaren- en paardenlijken.

Er was geen sprake van tegenstand. Er vloog niet één projectiel in de richting van de alfen.

Ten prooi aan doodsangst en niet in staat helder na te denken, probeerden de laatste gewonden het vege lijf te redden door een veel te langzame vlucht, in plaats van zich te verweren.

Erbarmelijk zootje. De geur van vergoten bloed drong in Daitolórs neus en het gekreun en gejammer wekten zijn afschuw.

Hij gaf drie van zijn strijders opdracht de eenheid met bogen dekking te geven. De rest liet hij doorgaan met moorden, om er zeker van te zijn dat geen van de vijanden zou overleven en er ’s nachts vandoor zou gaan. De speren met hun lange schachten leenden zich er uitstekend voor om de kelen van de vijanden te openen zonder je met hun bloed te hoeven bezoedelen.

Tot tien keer toe vonden ze barbaren die zich onder de gevallen hadden verborgen, in de hoop aan de waakzame ogen van de alfen te ontsnappen. Snelle zwaardstoten bezorgden de lafaards hun einde, net als degenen die achter dode paarden zaten te rillen en zelfs nog om genade smeekten. Ze stierven onder de minachtende blikken van de strijders.

De zon had haar hoogste stand nog niet helemaal bereikt toen Daitolór en zijn verdedigers van Dsôn de laatste barbaar het leven benamen.

‘Verzamel waar mogelijk alle ongebroken pijlen,’ beval hij zijn troepen, terwijl hij zijn helm van zijn donkere haren haalde, om een beetje af te koelen. ‘Daarna gaan we terug naar ons kampement en wachten op de volgende horde. Aan oefening zal het ons niet ontbreken.’

De twintig lachten weer zacht en boosaardig.

‘Wat doen we met de doden, benàmoi?’ vroeg een van de soldaten. ‘Ik heb nog een paar mooie tanden nodig voor op de zolen van mijn laarzen.’

‘De hele zool?’

‘Ja. Dat geeft een prachtig muzikaal geluid als je over steen loopt.’

Daitolór stak zijn hand op als teken van zijn toestemming om de lijken te strippen. ‘Die laarzen met tandenzolen wil ik absoluut zien,’ zei hij.

‘Ik laat ze je zien zodra ik klaar ben.’

‘Benàmoi, een leger uit Dsôn,’ riep een van de boogschutters, die nog steeds de wacht hielden.

Verbaasd draaide Daitolór zich om en zag een groep van tien alfen die op nachtmerries op hen toe reden. Zijn verbazing werd nog groter toen hij de bloedrode rune op de wapperende krijgswimpel aan de speer van een van de strijders herkende.

Het teken van de Dsôn Aklán! Het hart van de benàmoi begon sneller te slaan. *Is dat... Firûsha?*

In het midden van de groep bevond zich inderdaad een alfenvrouw in een opvallend zwart pantser van tionium, versierd met kostbaar inlegwerk. Omdat de groep in een boog naar hen toe reed, werd ook de extra bescherming biedende stalen band over haar ruggengraat zichtbaar. Een bijzonder lang, slank zwaard hing schuin langs de flank van haar nachtmerrie, de zware pareerstangen staken ver uit en glansden.

Zij is het! Ze leeft! O, Inàste, dat is... Daitolórs gedachten buitelden over elkaar en de vreugde werd hem haast te veel. Hij liep een paar stappen weg van het slagveld en keek naar zijn laarzen om te zien of het leer besmeurd was met barbarenbloed. Wat zou ze van ons willen? Wil ze ons met de overwinning feliciteren?

De ruiters bleven voor hem staan en de snuivende nachtmerries woelden de aarde om met hun bliksemende hoeven.

Daitolór maakte een lichte buiging. Zijn blik werd getrokken door de dolken met dubbele kling die op de dijpantsers waren bevestigd en door de stalen werpschijven ter grootte van een handpalm, aan de metalen platen op haar bovenarmen. ‘Dsôn Aklán,’ groette hij. ‘We hebben de stad nogmaals voor het noorden behouden.’ Hij ving via het vizier een glimp op van haar gezicht en vond het onvoorstelbaar aantrekkelijk.

Zijn troepen staarden naar de alfenvrouw alsof ze een geest was.

Firûsha richtte haar indringende blik op hem met ogen waarin hij

een spoor blauw meende te zien, ondanks al het zwart. ‘Je hebt ons goede diensten bewezen, benàmoi. Zolang mijn broers de strijd aanbinden met Lot-Ionan en de opstandige barbaren, kunnen ze zich niet om de veiligheid van Dsôn bekommeren.’ Ze knikte eerst naar hem en vervolgens naar de kleine eenheid en schoof haar vizier omhoog. ‘Ik dank jullie. Houd stand.’

Ze is oogverblindend mooi. Precies zoals ze zeggen. ‘We hebben meer pijlen nodig, Aklán,’ waagde Daitolór op te merken. ‘De barbaren komen in zulke grote aantallen, dat wij...’

Firûsha glimlachte en duwde een zwarte haarlok opzij. ‘Stuur een van je soldaten naar de stad, naar mijn kwartiermeester. Hij moet je van de beste pijlen voorzien.’ De alfenvrouw wees naar het zuidoosten. ‘Wij rijden de vijanden ondertussen tegemoet en maken af wat er op ons pad komt, om jullie een pauze te gunnen. Jullie armen moeten moe zijn van het onophoudelijke schieten.’

Daitolór kon zijn blik niet van haar losmaken. *Zij...*

Firûsha haalde diep adem. ‘Jij dacht net als veel anderen dat ik de eindigheid in was gegaan, is het niet?’

Hij knikte nauwelijks merkbaar, hoewel ze zijn gedachten niet exact raadde. ‘Vergeef me. Er werd verteld dat je een maga was tegengekomen en op de bodem van een meer in Weyurn zou liggen,’ antwoordde hij naar waarheid. ‘Dat ik je nu voor me zie, is het mooiste geschenk dat de Schepster mij in de afgelopen momenten van de oneindigheid heeft gegeven.’

De opstekende, naar het zuiden draaiende wind speelde met de zwarte haren van de alfenvrouw, die onder haar helm vandaan kwamen en tot op haar schouders vielen. De bries voerde de frisse geur van nieuw vertrouwen mee, zonder verontreiniging door barbarenbloed of verrotting.

Firûsha legde een hand om de greep van haar tweehandige zwaard. ‘En nu ga ik de strijd weer in. Een barbaarse zal mij niet van de oneindigheid beroven, ook al is het een maga.’ Ze keek naar de eenheid. ‘Jullie allemaal, luister en draag het mee in je hart: ik, Firûsha, een van de Dsôn Aklán, ben onder jullie en ruk uit om de dood naar de gelederen van de vijanden te brengen. Samen veranderen we de dreigende ondergang in een overwinning!’

Daitolór hief de bebloede speer. ‘Wij laten geen enkele vijand verder komen dan hier,’ zwoer hij plechtig. ‘Geen barbaar, geen onderaardse en geen ander wezen dan een alf zal een voet in onze stad zetten.’

De frisse wind trok aan en de kunstwerken kwamen in beweging.

De kristallen sterren van *Inàstes Pijl* deinden en fonkelden, de beenderen wreven zacht tegen elkaar en de dunne draden produceerden een hoog gesuis dat als fluisteren klonk. Ook de acht klingen van de uit de grond oprijzende gestalte begonnen sneller te draaien en hoger, haast fluitend te zoemen.

Er liep een rilling over Daitolórs rug, hoewel de zon boven hen stond te branden. Onwillekeurig draaide de benàmoi zich om en keek speurend rond. Er was iets vreemds aan de hand, wat hem een onbehaaglijk gevoel gaf.

De nachtmerries leken ook te merken dat er verandering in de lucht zat. Ze snoven en lieten hun rode ogen draaien. Onrustig rukten ze hun hoofden heen en weer en sperden de neusgaten open.

Zijn er monsters die Dsôn heimelijk willen belagen? Maar waar moeten die dan vandaan komen? Hoe Daitolór ook nadacht, hij kon geen verklaring vinden voor zijn onbehaaglijke gevoel.

Firûsha trok de teugels van haar onrustige hengst aan. ‘Moet je toch kijken! Ze willen hun slag tanden in de barbaren slaan,’ riep ze lachend en de groep lachte instemmend mee. ‘We kunnen beter verdergaan, voordat hun wildheid nog...’

Een krachtige windvlaag raasde donker suizend tussen de alfen door en liet stof en aarde opwaaien. Binnen een oogwenk verdwenen zowel de ruiters als de eenheid in de grijsbruine stofnevel.

De snel veranderende tonen van de acht ronddraaiende klingen drongen tot de benàmoi door, maar ze waren niet fascinerend of rustgevend meer. Integendeel, ze leken de spanning alleen nog te verhogen en op te zwepen.

De God van de wind schijnt een grap met ons te willen uithalen. Daitolór hield zijn speer steviger vast. Kleine korreltjes knarsten tussen zijn tanden – en op dat moment voelde hij het over zijn hele huid tintelen.

Deze keer was het geen onbestemd gevoel, maar het effect van een sterke magie die plotseling om hem heen ontstond.

Wat kan... Voordat hij een waarschuwing kon roepen, klonk er een krijzend geknetter door het zoemen. Midden in het stof lichtten vinger grote, donkergroene runen op.

Er klonken doodscreten.

De nachtmerries hinnikten wild. Daitolór hoorde het klakken van hun slag tanden, waarop een luid en droog kraakgeluid volgde. Iemand of iets brak de nek wervels van de sterke dieren.

Een warme vloeistof spatte vanuit de stofwolk tegen de benàmoi. De geur verried dat het bloed was.